

2685 22. Jan. 1891: 2. Deb. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen. 2686

vidt muligt at give ensartede Regler, der fastsætte for den enkelte, hvad der er hans Ret og hvad ikke. Jeg vil derfor meget anbefale at stemme for det Endringsforslag, der er stillet af Udvalgets Flertal under Nr. 24 til § 33, og som gaar ud paa, at Sogneraadene og Byraadene fremdeles beholde den Ret, de nu have til at eftergive Fattigunderstøttelse, naar de dertil finde Anledning, men paa den anden Side at fritage de fattige fra at blive stilledes saa vilkaarlig omkring i Landet, som Sogneraadene nu kunne stille dem. I det Øjemed vil man indsætte den Bestemmelse, der giver de fattige, som have Lust til at komme ud fra det offentlige Fattigvæsen, Ret til, naar de indgive Begæring derom, og have ernæret sig i et vist Aaremaal, uden at have faaet offentlig Understøttelse, at blive udfrevne af det offentlige Fattigvæsen. Jeg tror, at det ikke blot er en human Bestemmelse, men ogsaa en økonomisk Henseende fornuftig Bestemmelse. Sagen er jo nemlig den, at der fra alle Sider her i Landet klages over, at Fattigbyrden stiger i en forrædeligende Grad, og derfor man i Virkeligheden vil tilstræbe en Nedsættelse i Fattigudgifterne, tror jeg, at den Vej, man skal gaa, er den, at man skal holde saa mange som muligt borte fra det offentlige Fattigvæsen. Jeg kender adskillige Kommuner, hvor man har indført det, og jeg bor selv i en Kommune, hvor det efterhaanden vil blive Hovedreglen, at Fattigforplejelsen er frivillig og den tvungne Forsørgelse en Undtagelse, og det har viist sig, at det har sparet Tusinder af Kroner for Kommunerne at gaa den Vej, thi i samme Grad som de fattige se, at naar de rammes af Sygdomme eller uforstyldt Nød, blive de støttede gennem den frie Fattigkasse, Sygekasser eller Understøttelsesforeninger, bestræbe de sig for at undgaa at komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Kommer derimod en Familie under det offentlige Fattigvæsen, og det er afhængig af Sogneraadets Raade, om den kan faa den modtagne Fattighjælp eftergivet eller ikke, er der ikke den Spore for dem til at anstrænge sig for at ernære sig selv og holde sig udenfor det offentlige Fattigvæsen. Naar de derimod vide, at de, naar de i det og det Tidrum have holdt sig udenfor det offentlige Fattigvæsen, have en Ret til at faa den en Gang

modtagne Understøttelse eftergivet, ville de bestræbe sig for at ernære sig selv. Jeg skal derfor meget anbefale det høje Ting at følge Flertallet i denne Sag. Med Hensyn til de Forslag, der ere stilledes af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), vil jeg meget anbefale det høje Ting at følge det ærede Medlem. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlems Forslag ikke blot er rigtigt og human, men jeg tør vistnok ogsaa uden Overdrivelse sige, at det ærede Medlem i Gaar motiverede dette Forslag saa smukt, at han sikkert tiltalte og rørte alles Hjærter i denne Sal. Jeg antager derfor, at ogsaa uden min anbefaling vilde det ærede Medlems Forslag blive vedtaget. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg i øvrigt kan henholde mig til den klare Fremstilling af Endringsforslagernes Betydning, som er givet af den ærede Ordfører.

Holch: Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Forslag, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Det er ganske rigtigt, at der til Støtte for disse Forslag kan fremhæves, at der gaar en hel Del ikke ganske ubetydelige Beføstninger med for at faa disse saakaldte fingerede Løsgængere dømt, og at det medfører en meget stor Ulejlighed for de paagældende Domstole, men det tredje Moment, som den ærede sidste Taler hentyes at tillægge saa megen Betydning, nemlig Varetægtsarrest, tror jeg ikke kan komme meget i Betragtning, thi man maa erindre, hvad det er for Folk, der er Tale om. Det er Folk, for hvem Straffen drejer sig om 3 eller 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, og de foranledige selv Sagerne appellerede, fordi det er uendelig behageligere for dem at sidde i Varetægtsarrest end at komme paa en Arbejdsanstalt, hvor de blive tvungne til at arbejde. Derfor tror jeg, at dette Moment: den lange Varetægtsarrest, ikke har saa stor Betydning i dette som i mange andre Tilfælde. Det er imidlertid ikke for at sige dette, at jeg har forlangt Ordet, men fordi jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa, at det kan være rigtigt, ganske at se bort fra det Polititilhold, som hidtil har været givet, og som ofte har været Betingelsen for, at disse Folk kunde anses for Løsgængere. Jeg er tilbøjelig til at